

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 1512010375
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1512010375.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina v trestnej veci obvineného Ľ. S. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. o dovolaní obvineného Ľ. S. podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Júlie Věstenickej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 5. novembra 2013, sp. zn. 3 To 85/2013, na neverejnom zasadnutí konanom 14. novembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Ľ. S. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom z 9. mája 2013, sp. zn. 2 T 61/2012, rozhodol Okresný súd Bratislava V tak, že s ohľadom na právoplatný výrok o vine v rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 31. októbra 2012, sp. zn. 2 T 61/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2013, sp. zn. 3 To 15/2013, odsúdil obvineného Ľ. S. podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov. Na výkon trestu bol menovaný podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň, podľa § 73 ods. 2 písm. b), písm. c) Tr. zák. okresný súd uložil obvinenému aj ochranné protitoxikomanické liečenie, ktoré vykoná ústavnou formou.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Bratislave uznesením z 5. novembra 2013, sp. zn. 3 To 85/2013, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol. Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal obvinený prostredníctvom obhajcu dňa 7. novembra 2016 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Naplnenie podaným dovolaním uplatneného dovolacieho dôvodu videl obvinený, vychádzajúc z obsahu napádaných rozhodnutí súdov oboch stupňov, v ich nezákonnom postupe a nerešpektovaní základných zásad ukladania trestov. Podľa jeho názoru došlo uvedeným postupom v dovolaní napadnutých rozhodnutiach v časti výroku o uložení trestu k porušeniu jeho práv, založenom na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia a obídení ustanovení § 42 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák. Jeho výhrady smerovali

najmä voči Krajskému súdu v Bratislave, ktorému, s ohľadom na jeho predchádzajúci postoj v danej trestnej veci, keď dvakrát zrušil rozhodnutie prvostupňového súdu z dôvodu, že tento nesprávne postupoval vo vzťahu k výroku o uloženom treste, a zároveň sám poukázal na uloženie súhrnného trestu, vyčítal nekritické prevzatie argumentácie prvostupňového súdu a jej následné premietnutie do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Zdôraznil, že to bol práve tento súd, ktorý pôvodný rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 31. októbra 2012, sp. zn. 2 T 61/2012, v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a o ochrannom opatrení. V tejto súvislosti považoval za nemysliteľné, aby sa odvolací súd v konečnom dôsledku stotožnil s procesne vadným postupom, ktorý prvostupňovému súdu sám vytýkal, najmä ak právne úvahy, na základe ktorých upustil od pôvodného presvedčenia i pokynu adresovaného Okresnému súdu Bratislava V, v odôvodnení svojho uznesenia dostatočne nevysvetlil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti obvinený žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Bratislave z 5. novembra 2013, sp. zn. 3 To 85/2013, v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 9. mája 2013, sp. zn. 2 T 61/2012, bol porušený zákon v jeho neprospech, súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu i predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Bratislava V, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol opäť o uložení trestu.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného Ľ. S. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Okresná prokuratúra Bratislava V ani poškodená V. S. sa k dovolaniu obvineného v určenej lehote nevyjadrili.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal, či podané dovolanie má všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné a či bolo podané oprávnenou osobou, pričom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie, ktoré podal obvinený prostredníctvom obhajcu, bolo podané v zákonnej trojročnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), teda včas, a osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Okresnom súde Bratislava V, t. j. v mieste podľa § 370 ods. 3 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Obvinený Ľ. S. vo svojom dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu menovite uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1

Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného E. S., subsumovaných pod uvedený dovolací dôvod, vyplýva, že tieto sa v podstate týkajú jedinej okolnosti, a to neuloženia súhrnného trestu v prejednávanej trestnej veci (vedenej Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 2 T 61/2012) vo vzťahu k odsúdeniu obvineného v inej jeho trestnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 1 T 185/2011.

Najvyšší súd v tejto súvislosti, vychádzajúc zo skutočnosti, že ukládanie súhrnného trestu je predmetom úpravy § 42 Tr. zák., teda hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy, predovšetkým potvrdzuje, že jeho prípadnú nesprávnu aplikáciu možno v zmysle ustálenej súdnej praxe podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu však dovolací súd nemohol obvineným vznesené námietky akceptovať, keďže tieto odporujú zákonu i súdnej praxi.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

V zmysle § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo

nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 42 ods. 3 Tr. zák. ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel' za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený.

Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukládanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel' potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatel'ovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní.

Súhrnný trest je pre páchatel'a priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel' sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Preto možno súhrnný trest uložiť len vtedy, ak medzi týmito trestnými činmi existuje viacčinný súbeh.

Predovšetkým so zreteľom na uvedené a tiež s ohľadom na námietky obvineného je žiaduce dodať, že o viacčinný súbeh trestných činov ide vtedy, ak ten istý páchatel' spácha dva alebo viac trestných činov pred tým, ako bol za niektorý z nich súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok s tým, že v zmysle zákona má povahu odsudzujúceho rozsudku aj trestný rozkaz, pričom účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú v prípade trestného rozkazu jeho dorúčením. Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa tu rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine, a to bez ohľadu na to, že tento bol v neskoršom konaní zrušený, pokiaľ toto konanie napokon skončilo právoplatným odsúdením páchatel'a. Jednoducho povedané, viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ v období medzi prvým z nich a posledným z nich nebol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a, a to bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týka niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruh týchto skúmaných trestných činov. Z uvedeného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Zároveň to znamená, že činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti, treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974).

Vo vzťahu k trestnej činnosti dovolateľ'a najvyšší súd zistil:

Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 11. apríla 2011, sp. zn. 4 T 40/2011, bol obvinený Ľ. S. odsúdený za spáchanie prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. (skutok zo 14. decembra 2010) k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Obvinenému Ľ. S. bol predmetný trestný rozkaz doručený dňa 28. apríla 2011 a dňa 7. mája 2011 nadobudol právoplatnosť.

Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 11. novembra 2011, sp. zn. 1 T 185/2011, bol obvinený Ľ. S. uznaný vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 (v bode 2. a 3. trestného rozkazu) a ods. 2 (v bode 1. trestného rozkazu) Tr. zák., ktorý spáchal dňa 5. novembra 2009 (skutok 1/), dňa 17. januára 2011 (skutok 2/) a dňa 28. apríla 2011 (skutok 3/) a za ktorý mu bol, za súčasného zrušenia trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11. apríla 2011, sp. zn. 4 T 40/2011, vo výroku o treste a všetkých naň obsahovo nadväzujúcich rozhodnutiach, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Tento trestný rozkaz bol obvinenému Ľ. S. doručený dňa 18. novembra 2011.

V prejednávacom prípade bol dovolaním napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z 5. novembra 2013, sp. zn. 3 To 85/2013, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 9. mája 2013, sp. zn. 2 T 61/2012, trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia uložený za skutok, právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa obvinený dopustil v dobe od januára 2007 do 18. novembra 2011, okrem období od 1. apríla 2009 do 30. júna 2009 a od 28. apríla 2011 do 17. septembra 2011 (kedy sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v iných trestných veciach) a zo spáchania ktorého bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 31. októbra 2012, sp. zn. 2 T 61/2012, právoplatne uznaný vinným.

V kontexte uvedených okolností považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že v zmysle § 353 ods. 8 Tr. por. má trestný rozkaz povahu odsudzujúceho rozsudku, pričom účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému.

S ohľadom na uvedené potom z časovej osi páchania trestnej činnosti obvineným Ľ. S. vyplýva, že hraničným okamihom, ktorý trhá viacčinný súbeh medzi teraz prejednávaným skutkom - trestným činom spáchaným v období od januára 2007 do 18. novembra 2011, okrem období od 1. apríla 2009 do 30. júna 2009 a od 28. apríla 2011 do 17. septembra 2011 (Okresný súd Bratislava V, sp. zn. 2 T 61/2012) a skutkami - trestnými činmi, vo vzťahu k odsúdeniu za ktoré sa obvinený domáha uloženia súhrnného trestu, z 5. novembra 2009, 17. januára 2011, 28. apríla 2011 (Okresný súd Bratislava V, sp. zn. 1 T 185/2011) a (s ohľadom na súhrnný trest uložený Okresným súdom Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 185/2011) aj skutkom zo 14. decembra 2010 (Okresný súd Bratislava II, sp. zn. 4 T 40/2011), je doručenie trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11. apríla 2011, sp. zn. 4 T 40/2011, obvinenému Ľ. S., ku ktorému došlo 28. apríla 2011. Nakoľko obvinený Ľ. S. aj po doručení predmetného rozkazu pokračoval v napĺňaní skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák., o ktorý v prejednávacom prípade ide, nemožno tento skutok považovať za spáchaný vo viacčinnom súbehu s trestnými činmi, ktorých sa obvinený dopustil pred doručením uvedeného trestného rozkazu v dňoch 5. novembra 2009, 14. decembra 2010, 17. januára 2011 a 28. apríla 2011 a za spáchanie ktorých bol odsúdený vyššie citovanými trestnými rozkazmi Okresného súdu Bratislava II (z 11. apríla 2011, sp. zn. 4 T 40/2011) a Okresného súdu Bratislava V (z 11. novembra 2011, sp. zn. 1 T 185/2011). V danom prípade išlo evidentne o recidívu obvineného, a preto v žiadnom prípade nebolo možné postupovať tak, ako sa toho v priebehu odvolacieho i dovolacieho konania domáhal.

Uvedený záver plne korešponduje aj s ustálenou judikatúrou (R 34/1965), citovanou už prvostupňovým súdom, v zmysle ktorej platí, že ak bol obvinenému uložený súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. a neskôr bol ďalším rozsudkom uznaný vinným zo spáchania trestného činu spáchaného po vyhlásení prvého rozsudku a pred vyhlásením rozsudku, ktorým mu bol uložený súhrnný trest, nejde v prípade posledného odsúdenia o súbeh trestných činov, ktorý je nevyhnutným predpokladom uloženia súhrnného trestu, ale ide o recidívu, takže je potrebné uložiť samostatný trest.

Už Okresný súd Bratislava V tak v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne, zreteľne, presvedčivo a

veľmi erudovane zdôvodnil, prečo sa nestotožnil s právnym názorom obhajcu obvineného Ľ. S. o potrebe uloženia súhrnného trestu, zahrňujúceho odsúdenie obvineného trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 11. novembra 2011, sp. zn. 1 T 185/2011, keď uviedol, že už na základe údajov o nadobudnutí právoplatnosti (neskôr vo výroku o treste zrušeného) trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II z 11. apríla 2011, sp. zn. 4 T 40/2011, dňa 7. mája 2011 a skutočnosti, že vo vzťahu k nemu bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V z 11. novembra 2011, sp. zn. 1 T 185/2011, uložený súhrnný trest, bolo zrejmé, že obvinený sa skutku v predmetnej trestnej veci (2 T 61/2012) nedopustil skôr ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava II z 11. apríla 2011, sp. zn. 4 T 40/2011, keďže skutok v prejednávanej trestnej veci bol dokonaný až dňom 18. novembra 2011.

Dovolací súd preto konštatuje, že prvostupňový súd aj odvolací súd postupovali správne a pri ukladaní samostatného trestu odňatia slobody obvinenému Ľ. S. nepochybili, keď neaplikovali hmotnoprávne ustanovenia § 42 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák., upravujúce ukladanie súhrnného trestu, nakoľko účelom jeho uloženia je potrestať páchatel'a za viaceré trestné činy, z ktorých všetky sa stali skôr, ako bol za ktorýkoľvek z nich vyhlásený odsudzujúci rozsudok, čo, ako na to dovolací súd poukázal vyššie, nezodpovedá okolnostiam prejednávaneho prípadu.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.